

Arrest

nr. 321 894 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 18 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 november 2024 met nr. 317 129 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure, ingediend op 28 november 2024.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 22 februari 2021 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 2 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Dit verzoek wordt definitief afgewezen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 15 juli 2024 met nr. 309 900, waarbij verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en waarbij hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Op 2 september 2024 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie vervolgens tot de afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten

– verzoeker om internationale bescherming. Dit bevel wordt verzoeker ter kennis gebracht met een aangetekende zending op het adres van de gekozen woonplaats. Verzoeker stelt hiertegen geen beroep in bij de Raad.

1.2. Op 1 oktober 2024 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 september 2024 verlengd tot en met 22 oktober 2024 gezien de opstart van een coachingtraject in het kader van ‘ICAM-support’. Tijdens het intakegesprek op 1 oktober 2024 wordt afgesproken dat verzoeker op 22 oktober 2024 opnieuw op gesprek zal komen. Verzoeker komt echter niet naar dit opvolgingsgesprek en neemt evenmin contact op om dit te melden. Hij wordt vervolgens telefonisch gecontacteerd en geeft aan dat hij zich zal laten informeren door zijn advocaat en hij geen nieuwe afspraak wenst, op advies van de advocaat. De ICAM-coach informeert verzoeker dat het coachingtraject aldus wordt beëindigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 12 november 2024 tot afgifte aan verzoeker van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor 2 jaar.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is de bestreden akte, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van VLAS op 44.11.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [K.M.E.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Togo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij problemen had met een burgemeester en een familie in zijn land van herkomst. Hij verklaart niet terug te willen keren omdat hij bij aankomst zou vermoord worden. Betrokkene heeft op 02.03.2021 een verzoek om internationale bescherming ingediend. De elementen die betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht van 11.11.2024 werden reeds beoordeeld in dit verzoek om internationale bescherming. Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) oordeelde dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Togo geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidsstoestand in die mate zou

zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Vervolgens verklaart betrokkene een vriendin te hebben, uit het administratief dossier blijkt dat zijn partner 2 minderjarige kinderen heeft. Wat de verklaringen aangaande zijn partner betreffen, kunnen we vaststellen dat betrokkene niet aantoont dat de relatie die hij is aangegaan van lange duur zou zijn, en dat betrokkene geen enkel bewijs levert van een afgesloten huwelijk of zelfs maar van een gezamenlijke huishouding.

Het feit dat betrokkene partner minderjarige kinderen heeft op het grondgebied verhindert de tijdelijke terugkeer van betrokkene naar zijn land van oorsprong niet, om daar de nodige stappen te vervullen om zijn verblijf te regulariseren. Betrokkene kon de precaire situatie van zijn verblijf niet ontkennen.

Het wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact kan hebben op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen van de partner.

Betrokkene en de kinderen kunnen tijdens de tijdelijke scheiding nauw contact onderhouden via moderne communicatiemiddelen. Eventueel kunnen de kinderen betrokkene bezoeken in het land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene en op de Kinderen beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat de kinderen 4 al dan niet tijdelijk 4 bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RVV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016).

Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus op geen enkele manier geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Indien betrokkene het gezinsleven met partner toch aannemelijk zou maken, toont hij niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.

Betrokkene heeft bovendien ook nooit een procedure gestart om zijn verblijf te regulariseren in functie van een eventueel partnerschap.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst.

Het louter feit dat mevrouw eventueel niet zou kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Togo.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen.

Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RVV, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Bovendien kan het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Hij maakt ook gewag van een broer die in België zou verblijven.

Hierbij kan opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden".

De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Aanvullend verklaart betrokkene dat zijn beide ouders woonachtig zijn in Togo. Hij beschikt aldus over een sociaal netwerk waarop hij na zijn repatriëring kan terugvallen en die hem kan bijstaan tijdens zijn re-integratie.

Tot slot verklaart betrokkene geen medische problemen te hebben. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 02.09.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggesprek. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk geraakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.09.2024 dat hem betekend werd op 05.09.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik bevel om het grondgebied te verlaten,

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij problemen had met een burgemeester en een familie in zijn land van herkomst. Hij verklaart niet terug te willen keren omdat hij bij aankomst zou vermoord worden. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 02.03.2021. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15

december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst, of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]”.

Het inreisverbod maakt ook het voorwerp uit van een beroep bij de Raad, gekend onder rolnr. 327 577.

1.4. Verzoeker wordt op 29 november 2024 gerepatrieerd naar zijn land van herkomst Togo.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Het is op zich niet betwist dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de tussengekomen repatriëring op 29 november 2024, uitvoering heeft gekregen. De Raad stelt evenwel, samen met verzoeker, vast dat dit bevel gepaard gaat met een inreisverbod voor 2 jaar dat ook wordt aangevochten bij de Raad. Indien wordt vastgesteld dat het bestreden bevel onrechtmatig zou zijn gegeven, vervalt ook (een van de bestaansgronden van) het inreisverbod, dat een accessorium is van het bestreden bevel (RvS 16 december 2014, nr. 229.575). De Raad stelt vast dat verzoeker aldus zijn belang behoudt bij het aanvechten van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 7, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“Over het bevel om grondgebied te verlaten

In Wat, eerst tak, DVZ neemt de bestreden beslissing zonder gehoord te hebben of de mogelijkheid overlaten aan de verzoeker om haar opmerkingen te maken op een nuttige manier.

Terwijl de principes van het verdedigingsrechten opleggen om de verzoeker te ondervragen voor het nemen van zo'n beslissing.

Terwijl Het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht legt aan het bestuur op om zijn beslissing met zorg.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd. in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het moet onderlijnen worden dat de bestreden beslissing op een Europese norm zich baseert.

Immers spreken we over transpositie van Europese Recht.

In dergelijke omstandigheden zijn de procedurele garanties van de Europese Unie, met inbegrip de verdedigingsrechten, van toepassing zijn bij het nemen van dergelijke maatregel.

Onder het verdedigingsrecht komt het recht voor om gehoord te worden.

Aldus heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herhaald de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie :

« S'agissant du droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union, la Cour estime, dans l'arrêt précité, qu'« Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), et précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50). » (RVV, arrest n° 134 804 du 9 december 2014).

Bijgevolg is het recht om gehoord te worden, als modaliteit van het verdedigingsrecht, ten volle van toepassing in dergelijk geval.

Het is trouwens nodig om te onderlijnen dat het voornoemde arrest door de Raad van State (233.257 van 15 december 2015) werd bevestigd, die niet heeft gemist te herhalen dat het recht om gehoord te worden en het verdedigingsrecht ten volle deel van het recht van de Europese Unie uitmaken.

Het moet ook gepreciseerd worden dat dergelijke rechten op een werkelijke manier moet toepassen worden.

In casu moet het vastgesteld dat de verzoeker niet gehoord werd door de verweerde partij.

De beslissing spreekt over een gehoor maar we weten niets over de omstandigheden van deze gehoor.

De verzoeker spreekt Ewe, had een tolk nodig in het kader van zijn asielaanvraag.

Had hij dan toegang tot een tolk in het kader van zijn gehoor ? Wie heeft deze gehoor gemaakt ? In welke taal ? etc..

We weten ook niet of de verzoeker ook ingelicht was over het voorwerp van deze gehoor.

In dergelijke omstandigheden kunnen we niet spreken van een werkelijk gehoor.

Er is bijgevolg een schending het hoorrecht en van de verdedigingsrechten.

Dezelfde vaststellingen stellen ook vast een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Immers legt dit lastgenoemde principe op het bestuur om zijn handelingen met zorg te voorbereiden.

In casu moeten we vaststellen dat het niet het geval is.

Immers heeft het bestuur een beslissing genomen zonder een effectief gehoren aan de verzoeker gegeven heeft.

De verzoeker kon niet op een nuttige manier horen worden.

Bijgevolg werd de bestreden beslissing niet met zorg voorbereid en bijgevolg is het behoorlijk bestuur in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factuel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In wat, tweede tak, het bestuur is van mening dat er geen schending van de privéleven en van het familiale leven van de verzoeker, en dat er geen schending van het hogere belang van de kind principe is.

Dat het bestuur heeft niet met zorg en redelijkheid ageert en dat er is bijgevolg een schending van het principe van het behoor bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht en in zijn tak van het redelijkheidsprincipe.

Dat de verzoeker heeft een privéleven en een familieleven heeft ontwikkeld en dat er is een schending van artikel 8 EVRM en 7 van de Handvest.

Dat het bestuur heeft het hogere belang van het kind niet genoeg in aanmerking genomen, en dat er is een schending van deze principe, en ook van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd. in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het moet ook onderlijnen dat artikel 8 van EVRM e privéleven en het familiale leven van de mensen beschermen die twee autonome concepten zijn.

Eerst moet het onderlijnen dat er geen definitie van deze noties in het Verdrag zitten, en dat deze definities in de rechtspraak van het EHRM zitten.

Het blijkt uit van deze rechtspraak dat de Hof een ruim definitie van de notie privéleven geeft

Immers heeft het Hof besloten dat :

« (...) trop restrictif de limiter (la vie privée) à un 'cercle intime' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. » (Niemetz c. Allemagne, 16 dec. 1992, § 29.) (wij onderlijnen).

Voorts heeft het Hof ook gepreciseerd :

« la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (Botta c. Italie, 24 febr. 1998, § 32.) (Wij onderlijnen)

Volgens die rechtspraak beschermt het artikel 8 EVRM de relaties in de ruimere betekenis, en dus ook de sociale relaties.

Artikel 8 beschermt ook het familiale leven van de verzoeker, in de ruime zin.

Deze artikel moet ook worden gelezen in de licht van de bepalingen die het hogere belang van het kind beschermt, zoals artikel 22bis van de Grondwet of artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980.

In het geval van de verzoeker moet he worden vastgesteld dat hij in België leeft sinds 22 februari 2021.

Zijn asielpcedure is lang geduurd in de mate dat het R.V.V. zijn verzoekschrift in augustus 2024 heeft verworpen.

We kunnen van een langdurige asielaanvraag.

De verzoeker is perfect geïntegreerd en België is het centrum van zijn belangen geworden.

In dergelijke omstandigheden moet het bestuur ook op die punt zijn handeling motiveren.

Het bestuur kon niet beschouwen dat hij niet op den hoogte van deze punt is in de mate dat hij een kopij van alle de elementen in het kader van de asielaanvraag krijgt.

Het bestuur was bijgevolg op den hoogte van deze element, die door artikel 8 EVRM beschermd is.

Er is bijgevolg een schending van artikel 8 EVRM, van artikel 7 van de Handvest, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Over het familiale leven van de verzoeker, is het bestuur van mening dat het niet aangetoond is dat deze relatie van een lange duur zou zijn.

Het bestuur betwist nochtans niet het feit dat de verzoeker met zijn partner en haar twee minderjarige kinderen leven.

Het bestuur ageert niet met redelijkheid en met geen zorg in het dossier van de verzoeker.

Het is eerst aan de verzoeker verweten dat hij geen bewijs geeft over zijn relatie... terwijl het bestuur opdracht geeft om de verzoeker vast te houden.

De verzoeker werd immers op de 11 november 2024 gearresteerd op zijn woning en hij heeft de bestreden beslissing op de 12 november gekregen.

Hoe kan hij de bewijzen geven van zijn relatie geven in een dag? Meer blijkt het niet van het dossier dat hij deze informatie gekregen heeft.

In dergelijke omstandigheden hoe is het mogelijk voor de verzoeker te weten dat hij deze informatie moest brengen?

In dergelijke omstandigheden is er duidelijk een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Meer kan de verzoeker verschillende getuigenissen brengen in het kader van deze verzoekschrift.

Deze getuigenissen tonen aan dat de verzoeker en zijn partner in een langdurige relatie was.

De verzoeker voegt ook verschillende foto's toe in bijlage aan deze verzoekschrift.

Deze elementen tonen aan dat de verzoeker in een langdurige relatie zit met zijn partner.

Meer had ook de koppel de stappen begonnen om een huwelijk te maken.

De bruidsschat was tussen de familie geregeld en Mijnheer en zijn partner was op plan om naar de gemeente om voor het huwelijk in België te maken.

Deze element toont ook aan dat de werkelijkheid van de relatie.

In dergelijke omstandigheden moet het worden beschouwd dat deze relatie aangetoond is en dat er een schending van artikel 8 EVRM is.

Die feit is ernstiger dat de verzoeker op de woning van de familie was gearresteerd.

Het bestuur gaat verder en bespreekt de situatie van de minderjarige kinderen.

Het hogere belang van de kinderen is beschermd door verschillende bepalingen in de Belgische stelsel, zoals artikel 22bis van de Grondwet, en artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980.

Het bestuur is van mening dat de relatie tussen de verzoeker en de kinderen op afstand verder kan voortzetten.

Het bestuur verwijst naar de moderne communicatiemiddelen en spreekt van een tijdelijke terugkeer.

Op deze last punt kan de verzoeker alleen maar worden verbaasd.

Het bestuur heeft immer ook een inreisverbod van twee jaar genomen tegen hem.

Concreet bedoelt het dat de verzoeker geen recht om terug te keren naar België tijdens een periode van twee jaren.

Het is totaal tegenstrijdig om van een "tijdelijk" terugkeer voor de verzoeker te spreken terwijl het zal worden verboden om een aanvraag in te dienen tijdens een periode van twee jaren.

De bestreden beslissing is bijgevolg tegenstrijdig met het dossier.

Het verwijst naar de moderne communicatiemiddelen is ook niet genoeg om de beslissing te motiveren. Met deze motivatie houdt het bestuur niet rekening met de elementen van het dossier.

De twee kinderen zijn 6 en 7 jaar oud.

Ze zijn bijzonder jong en de verzoeker heeft ook een bijzondere plaats genomen in hun leven.

De verzoeker maakt veel dingen voor hen.

Bijvoorbeeld gaat hij met hen naar de bushalte, of hij is daar om hen te helpen in het kader van hun huiswerken.

Ze leven samen sinds lang en de kinderen beschouwen de verzoeker als hun vader.

De arrestatie van de verzoeker was ook een schok voor de kinderen en het verwijzen naar de moderne communicatiemiddelen is niet genoeg in het kader van hun relatie.

Immers zijn ze bijzonder jong en de verzoeker heeft een bijzondere plaats in hun leven genomen.

De impact van de afwezigheid van de verzoeker op de kinderen kan erg zijn.

Voor kinderen van deze leeftijd is een afstand relatie niet denkbaar in het bijzonder met een persoon als vader beschouwd is.

Het brutale afscheid van de verzoeker kan ook langdurige negatieve impact hebben op de ontwikkeling van de kinderen, in het bijzonder voor kinderen van deze leeftijd.

Officiële bronnen spreken van de impact van de afwezigheid van een ouder over de ontwikkeling van een o u d e r

(<https://www.opgroeien.be/kennis/themas/vaders/belang-van-vaders-voor-de-opvoeding#:~:text=Afwezigheid%20van%20vaders%20in%20het,hel%20leven%20buiten%20het%20gezin.>)

Het langdurige risico is hoog voor de kinderen maar ook voor de maatschappij – de bron spreekt van risico van criminele gedrag).

Andere bron spreekt nog over de impact over de ontwikkeling voor de kinderen (<https://www.nji.nl/ontwikkeling/de-ontwikkeling-van-je-kind-tussen-de-6-en-10-jaar#:~:text=In%20de%20leeftijd%20van%206,gedrag%20steeds%20meer%20onder%20controle.>).

Het is duidelijk dat de afwezigheid van de verzoeker een slechte impact op de kinderen zal hebben en het verwijst naar een mogelijke en tijdelijke afstand relatie is niet genoeg.

Met het inreisverbod spreken wij van een afstand van ten minste van twee jaren.

Terwijl het bestuur de auteur van deze tweede beslissing is neemt het bestuur niet rekening met deze handel.

Het feit dat de kinderen ook naar Togo zou kunnen gaan is ook geen dienstig argument.

We spreken immers van twee jonge kinderen die naar school moeten gaan.

De enige mogelijke tijd zou de vakantie zijn en in dergelijke omstandigheid gaat het niet over een dagelijkse relatie.

Meer moet de kosten ook in aanmerking nemen in het kader van een reis naar Togo.

Een dergelijke reis zou niet regelmatig mogelijk in de mate dat het niet goedkoper is.

Meer houdt deze argument niet met het belang van de aanwezigheid van de verzoeker in het dagelijkse leven van de kinderen.

Rekening houdend met alle die elementen moet het Raad vaststellen dat het bestuur het hogere belang van het kind niet aanmerking genomen heeft.

Bijgevolg moet het besluiten dat :

- De privé-leven en de familiale leven van de verzoeker aangetoond is
- Het bestuur het hogere belang van de kinderen niet genoeg in aanmerking genomen
- De verzoeker verschillende elementen kan neerleggen

In dergelijke omstandigheden is een schending van artikel 8 EVRM aangetoond, en van artikel 7 van de Handvest.

Er is ook een schending van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 74/13 van de wet van de 15 december 1980.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

[...]

In wat, derde tak, het bestuur van mening dat een risico van onderduiking is

Terwijl dat het bestuur niet met alle de elementen rekening houdt.

Dat er is een slechte lezing van het dossier en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dar er is een schending van artikel 74/14 van de wet van de 15 december 1980.

Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd. in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen. Het bestuur is van mening dat de verzoeker een risico van onderduiking presenteert. DVZ verwijst naar een eerder BGV en naar het feit dat de verzoeker niet bij Icam gegaan is na een eerste afspraak bij dezelfde cel. De verzoeker zou verklaren hebben dat hij niet vrijwillig naar Togo zou terugkeren. Met een dergelijk argument heeft het bestuur niet rekening gehouden met alle de elementen van het dossier. De verzoeker heeft immers een familiaal leven en een privéleven ontwikkeld in België. Hij heeft ook een bijzondere plaats in het leven van de kinderen van zijn partner genomen. Hij had bijgevolg bijzondere omstandigheden en we kunnen niet van een risico van onderduiking spreken in geval van de verzoeker. Er is bijgevolg een schending van artikel 74/14 van de wet van de 15 december 1980. Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen. Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak. In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd. Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

[...]

In wat, vierde tak, het bestuur is van mening dat er geen risico is van schending van artikel 3 EVRM. Dat de veiligheidssituatie van Togo nog erg en spannend is en dat het bestuur geen onderzoek over die punt heeft gemaakt. Dat er een risico van schending van artikel 3 EVRM bestaat. Dat het bestuur een schending van de zorgvuldigheidsplicht gepleegd heeft. Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd. in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen. Het bestuur is van mening dat er geen risico is van schending van artikel 3 EVRM. DVZ verwijst naar het feit dat R.V.V. zijn asielaanvraag verworpen heeft en dat de verzoeker niet ziek is. Het bestuur heeft echter geen onderzoek over die risico gemaakt terwijl er algemeen informatie bestaat. Immers moeten we onderlijnen dat de veiligheidssituatie van Togo nog problematisch is (<https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/togo/reizen-naar-togo-reisadvies/algemene-veiligheid-togo>). De Belgische officiële bron spreekt van een noodtoestand een ook van een terroristische risico voor verschillende regio's. In dergelijke omstandigheden kunnen we niet spreken van een veilig land. In het kader van de bestreden beslissing moet het bestuur ook deze situatie nakijken. Die feit is ernstiger dat de Belgische bronnen van een risico spreekt. Er is bijgevolg een schending van artikel 3 EVRM. Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen. Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak. In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd. Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Over de beslissing tot teugleiding naar de grens

In wat, het bestuur verwijst naar het risico op onderduiken en naar de afwezigheid van risico van artikel 3 EVRM om te besluiten dat de verzoeker naar de grens moet worden teruggedleid naar de grens. Dat het bestuur geen onderzoek heeft gemaakt op het risico van artikel 3 EVRM. Dat het bestuur motiveert niet over de familielevens en privélevens van de verzoeker, en dat er een schending van artikel 8 EVRM is. Dat het bestuur houdt niet rekening met alle de elementen van het dossier en dat er een schending van het behoorlijk bestuur, in zijn tak van de zorgvuldigheidsplicht is. Aldus is de beslissing niet adequaat gemotiveerd. in de zin van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1 tot en met 3 van de wet over de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Het bestuur analyseert alleen maar het risico op onderduiken en het risico van schending van artikel 3 EVRM.

Het bestuur spreekt niet over de privéleven en het familieleven van de verzoeker terwijl hij een dergelijk leven in België heeft ontwikkeld.

De verzoeker heeft verschillende elementen toegevoegd die deze aantoont.

Er is bijgevolg een risico van schending van artikel 8 EVRM.

Over het risico op onderduiking heeft het bestuur niet rekening gehouden met de familiale context van de verzoeker.

Er is bijgevolg een schending van de zorgvuldigheidsplicht en er is geen risico op onderduiking.

Over artikel 3 EVRM verwijst het bestuur naar de verwerping van het asielprocedure en naar het feit dat de verzoeker niet ziek is.

Het bestuur heeft nochtans geen onderzoek gemaakt over die punt.

De Belgische officiële bronnen tonen aan dat de veiligheidssituatie in Togo problematisch is (<https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/togo/reizen-naar-togo-reisadvies/algemene-veiligheid-togo>).

In dergelijke omstandigheden is het duidelijk dat het onderzoek van het bestuur niet genoeg is en dat er een risico van schending van artikel 3 EVRM is.

Er is bijgevolg een schending van artikel 3 EVRM.

Voorts vormen dezelfde elementen eveneens overtredingen van artikelen 62 van de wet van 15 december 1980, en van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen.

Immers leggen deze artikelen aan het bestuur op om zijn beslissingen adequaat te motiveren, zowel op factueel vlak en op juridisch vlak.

In casu heeft de bestuursautoriteit niet met alle elementen rekening gehouden, het principe van zorgvuldigheid geschonden, en bijgevolg niet adequaat zowel gerechtelijk als feitelijk wordt gemotiveerd.

Bijgevolg kan de motivatie niet adequaat zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 en van de wet van 1991 over de motivatie van de administratieve handelingen, en de bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

3.2.1. Het staat niet ter discussie dat het bestreden bevel onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze dit bevel het artikel 1 van deze wet schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft verder tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven weergeven op grond waarvan deze is genomen.

In de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt – zoals wordt vereist in artikel 8 van de Vreemdelingenwet – verwezen naar de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet die werd toegepast, met name het eerste lid, 1° van dit wetsartikel. In dit verband wordt feitelijk toegelicht dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum of geldige verblijfstitel. Verder wordt geduid dat verzoeker niet langer een termijn krijgt voor vrijwillig vertrek met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. Ook hier worden de feitelijke overwegingen geduid die verweerder hebben gebracht tot deze vaststelling. Zo steunt verweerder zich op de wettelijke criteria dat verzoeker niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden en dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Er wordt ook nader toegelicht waarom in toepassing van deze beide criteria wordt besloten tot een risico op onderduiken. Het bestreden bevel wordt op geïndividualiseerde wijze gemotiveerd, waarbij concreet wordt ingegaan op de elementen die verzoeker heeft aangebracht tijdens het horen voor de afgifte van het bestreden bevel. Zo wordt concreet ingegaan op de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het voorgehouden gezinsleven in België met de partner en diens twee kinderen. Hieruit blijkt een duidelijke toetsing en belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en de motieven hieromtrent kunnen op eenvoudige wijze worden gelezen in het bestreden bevel. Uit de motivering van het bestreden bevel blijkt nog dat een terugleiding naar verzoekers land van herkomst wordt beoogd en er volgens verweerder geen redenen blijken dat dit in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. In dit verband wordt gemotiveerd waarom verzoekers verklaringen dat hij problemen had met een burgemeester en een familie en bij terugkomst zou worden vermoord niet worden aanvaard als aanwijzingen dat zijn verwijdering in strijd is met dit verdragsartikel. Er wordt nog op gewezen dat verzoeker niet aangaf gezondheidsproblemen te hebben.

De motieven in rechte en in feite van de bestreden akte, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten met inbegrip van de beslissing om niet langer een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen en de beslissing tot terugleiding naar de grens, kunnen op eenvoudige wijze in die akte worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Verzoeker slaagt er niet in om concreet aan te tonen dat inzake enig aspect onterecht niet is gemotiveerd of dat de motivering niet afdoende is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij, voor het geven van het bestreden bevel, niet werd gehoord en hij alleszins niet op nuttige wijze werd gehoord. Hij stelt niets te weten over de omstandigheden van het gehoor, met name of er een tolk was, wie hem heeft gehoord, in welke taal en of hij werd ingelicht over de reden van het gehoor. Hij benadrukt verder dat hij Ewe spreekt en een tolk nodig had tijdens zijn asielaanvraag.

Allereerst merkt de Raad op dat verzoeker zich op dit punt niet dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 41 van het EU-Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Verzoekers betoog is verder weinig ernstig, gelet op wat volgt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een eerste keer werd gehoord in het kader van het *“Traject ICAM-support coaching”*, dit op 1 oktober 2024. Dit gesprek werd gevoerd in het Frans. Tijdens dit gesprek werden verzoeker meerdere vragen gesteld, waarop hij telkens uitvoerig en zeer gedetailleerd heeft geantwoord. Het verslag van dit gesprek toont meer dan voldoende aan dat verzoeker het Frans zeer goed beheerst en hij in staat is om zich in deze taal uit te drukken in het kader van een gehoor inzake zijn verblijfssituatie. Tijdens dit gesprek gevraagd welke talen hij spreekt, gaf verzoeker ook aan zowel Ewe als Frans te spreken (vraag 2). Hij gaf verder aan geen medische problemen te hebben (vraag 3). Gevraagd naar zijn familiale situatie gaf hij aan dat hij een broer heeft in België (vraag 4) en dat zijn ouders in Togo verblijven en hij vaak contact heeft met hen (vraag 6). Hij stelde verder geen kinderen te hebben, maar wel een partner sinds 3 à 3,5 jaar met wie hij thans samenwoont en die zelf twee kinderen heeft (vraag 7). De ICAM-coach wees verzoeker verder op de risico's van een onwettig verblijf in België, namelijk het risico op een vasthouding in een gesloten centrum en een gedwongen terugkeer, te meer nu hij geen gevolg gaf aan het hem eerder afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Er werd hem ook informatie gegeven over de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer, opnieuw in het Frans.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker, wanneer hij op 11 november 2024 door de politiediensten werd opgehaald in zijn woning, werd meegedeeld dat dit kaderde in een gedwongen verwijderingsmaatregel. Hij werd opnieuw gehoord. Ook dit gesprek vond plaats in het Frans en verzoeker legde gelijkaardige verklaringen af als tijdens het gehoor van 1 oktober 2024.

Verzoekers betoog dat hij niets zou weten over de omstandigheden van het gehoor is ook opmerkelijk, nu hij zelf aanwezig was bij dit gehoor. Alleszins blijkt uit wat voorafgaat en de stukken van het administratief dossier dat verzoeker kennis had, of diende te hebben, van de hoedanigheid van de personen die de interviews afnamen en van het gegeven dat de gehoren plaatsvonden in het kader van zijn (illegale) verblijfssituatie en een mogelijke terugkeer en gedwongen verwijderingsmaatregel. Nog blijkt zeer duidelijk dat de gesprekken plaatsvonden in een taal die verzoeker goed beheerst, met name het Frans. Verzoeker zelf geeft ook op geen enkele wijze aan dat er zich concrete problemen zouden hebben voorgedaan tijdens het gesprek met de ICAM-coach of het gehoor door de politie, of dat hij niet in de mogelijkheid was om op nuttige wijze zijn standpunt uiteen te zetten. Hij duidt trouwens ook niet concreet dat hij nog andere verklaringen had kunnen of willen afleggen.

In de gegeven omstandigheden kan verzoeker niet met goed gevolg voorhouden dat hij niet werd gehoord of hij niet in de mogelijkheid werd gesteld om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen inzake een (gedwongen) terugkeer naar zijn land van herkomst Togo.

Een schending van de rechten van verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Vervolgens voert verzoeker een schending aan van zijn recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het EU-Handvest. In dit verband voert hij ook aan dat het hoger belang van de kinderen van zijn partner niet voldoende in rekening werd gebracht. Hij betoogt dat de gedane beoordeling niet met de vereiste zorgvuldigheid is tot stand gekomen en deze ook kennelijk onredelijk is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker beroept zich hoofdzakelijk op een gezinsleven met zijn partner en diens twee kinderen van 6 en 7 jaar. Hij stelt met hen samen te wonen en een gezinseenheid te vormen. Hij betoogt dat hij op 11 november 2024 werd gearresteerd in zijn woning en hij onmogelijk in één dag de bewijzen van zijn relatie kon voorleggen. In het kader van huidig beroep brengt hij alsnog verschillende getuigen-verklaringen en foto's naar voor inzake zijn langdurige relatie met zijn partner. Hij wijst er ook op dat zij reeds stappen hebben gezet om te huwen, waartoe hij een stuk aanbrengt inzake de betaling van de bruidsschat tussen hun beider families. Hij stelt verder dat de kinderen van zijn partner hem beschouwen als hun vader.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samen-wonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Daargelaten de vraag of de relatie tussen verzoeker en zijn partner een voldoende hechte en standvastige relatie betreft om als gezinsleven onder de bescherming te vallen van artikel 8 van het EVRM, rekening houdend met de vaststellingen in het bestreden bevel dat niet blijkt dat zij in België reeds concrete stappen hebben gezet om te huwen, dat evenmin blijkt dat er sprake is van gemeenschappelijke kinderen en dat daarnaast op basis van de voorliggende stukken onvoldoende objectieve elementen voorhanden zijn inzake de duur van de relatie, merkt de Raad op dat uit het bestreden bevel in elk geval ook een verdere beoordeling en belangenafweging kan blijken in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verweerder oordeelt dat in alle redelijkheid van verzoeker kan worden verwacht dat hij tijdelijk terugkeert naar zijn land van herkomst, om vanuit dit land de nodige stappen te zetten om zijn verblijf in regel te stellen. Hij benadrukt ook dat verzoeker zijn preciaire verblijfssituatie niet kon ontkennen. Hij betwist hierbij niet dat dit een impact kan hebben op de legaal in België verblijvende minderjarige kinderen van zijn partner, maar stelt dat hij via de moderne communicatiemiddelen nauw contact met deze kinderen kan onderhouden en de kinderen hem eventueel ook kunnen bezoeken in Togo. Volgens verweerder is er geen sprake van ernstige hinderpalen die beletten dat de kinderen – al dan niet tijdelijk – bij verzoeker in het land van herkomst kunnen verblijven. Volgens verweerder blijkt niet dat het ingeroepen gezinsleven enkel in België kan worden beleefd, en dit bv. ook niet mogelijk is in verzoekers land van herkomst. Hij benadrukt nog dat verzoeker zelfs nooit een procedure is gestart om zijn verblijf in regel te stellen in functie van zijn partner en zowel hij als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Zoals verweerder terecht aangeeft, is de situatie van verzoeker deze van een vreemdeling die zich in onregelmatig verblijf in België bevond. Het betreft dan ook duidelijk de situatie van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt, zodat het bestreden bevel op zich geen inmenging in enig gezinsleven vormt en er dus geen onderzoek moet worden gevoerd overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Wel dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op familie- en gezinsleven hier te lande te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de

hand van de 'fair balance'-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dus-danig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Wat in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omereg v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Nu verzoeker op geen enkel ogenblik werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België en zijn verblijfssituatie steeds precair was, wijst verweerder er volledig terecht op dat hij en zijn partner er zich vanaf het begin bewust van hebben moeten zijn dat het gezinsleven in dit land evenzeer precair was. Uit de

reeds aangehaalde rechtspraak blijkt dat in deze situatie enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde kan zijn.

Verweerder heeft verder geoordeeld dat het in geen geval onredelijk of disproportioneel is indien verzoeker tijdelijk wordt gescheiden van zijn partner en diens kinderen, met name gedurende de tijd die nodig is om zich in regel te stellen met de immigratieregels. Een dergelijke tijdelijke scheiding is volgens verweerder in de voorliggende omstandigheden niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betwist niet dat hij actueel geenszins is gerechtigd op een verblijf in België en dat hij de mogelijkheid heeft om later, indien toelating wordt gegeven tot huwen en/of hij zich in het bezit heeft doen stellen van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten, op legale wijze terug te keren naar België. Hij vindt het weliswaar tegenstrijdig waar enerzijds wordt gesteld dat er slechts sprake is van een tijdelijke terugkeer en anderzijds het bestreden bevel gepaard gaat met een inreisverbod voor twee jaar, maar het is op zich noch tegenstrijdig noch kennelijk onredelijk een termijn van twee jaar nog als tijdelijk te beschouwen. Alleszins gaat verzoeker er ook aan voorbij dat hij, bv. wanneer hij toelating krijgt om te huwen of is gehuwd in het buitenland, vanuit zijn land van herkomst de opheffing van het inreisverbod kan vragen op grond van zijn recht op gezinsleven. Zoals verweerder aangaf, blijkt ook niet dat verzoeker vanuit zijn herkomstland via de moderne communicatiemiddelen geen nauw contact kan onderhouden met zijn gezinsleden in België en deze laatsten hem, bijvoorbeeld tijdens vakantie-periodes, niet af en toe kunnen bezoeken. Verzoeker wijst weliswaar nog op de kost van reizen naar Togo, waardoor dit niet regelmatig mogelijk zou zijn, maar hij maakt niet concreet aannemelijk dat ter zake onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan.

Verzoeker voert nog aan dat de gedane beoordeling het hoger belang van de kinderen van zijn partner zou miskennen. Hij voert aan dat hij een bijzondere plaats heeft ingenomen in het leven van de kinderen van zijn partner, dat ze reeds lange tijd samenleven en dat deze hem beschouwen als hun vader. Hij zou “*veel dingen*” maken voor hen, met hen naar de bushalte gaan, hen helpen met huiswerk, ... Dit maakt volgens verzoeker dat de verwijzing naar de moderne communicatiemiddelen niet volstaat om de relatie te onderhouden, te meer gelet op de jonge leeftijd van de kinderen, en de impact van de afwezigheid van verzoeker op de kinderen “*erg*” kan zijn en hun ontwikkeling langdurig kan schaden. Hij verwijst naar enkele studies inzake de impact van de afwezigheid van een ouder op de ontwikkeling van een kind. Hij betoogt nog dat het motief dat de kinderen ook naar Togo kunnen gaan niet dienstig is, nu zij naar school moeten gaan.

De Raad stelt allereerst vast dat op lezing van het bestreden bevel blijkt dat verweerder wel degelijk de belangen van de kinderen van de partner heeft betrokken bij zijn beoordeling. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder de belangen van de kinderen onvoldoende centraal heeft gesteld of hieraan onvoldoende gewicht heeft toegekend. In dit verband wijst de Raad op wat volgt.

Allereerst moet wordt benadrukt dat het geenszins verzoekers kinderen betreft. Ook slaagt verzoeker er niet in om aan te tonen dat hij daadwerkelijk als een vaderfiguur zou moeten worden beschouwd voor deze kinderen. Zo blijkt allereerst niet dat deze kinderen geen vader zouden hebben die hen mee opvoedt en mee voor hen zorgt. In dit verband liggen alvast geen concrete gegevens voor waaruit kan blijken dat de kinderen geen werkelijke vader in hun leven hebben. In haar verklaring stelt de partner ook dat verzoeker als “*hun tweede papa*” is, wat impliceert dat hun werkelijke vader wel degelijk ook in beeld is. Het wordt op zich niet betwist dat verzoeker samenwoonde met zijn partner, wat toelaat te veronderstellen dat verzoeker ook banden heeft met de kinderen van zijn partner. Echter liggen, behalve loutere verklaringen van verzoeker, geen concrete elementen voor die de Raad toelaten vast te stellen hoe lang verzoeker al samenwoont met zijn partner. Alleszins laten de voorgelegde stukken de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker een belangrijk persoon is in het leven van de kinderen, of hij daadwerkelijk ouderlijke taken zoals de zorg en opvoeding van deze kinderen op zich neemt. De enkele foto's die verzoeker met de kinderen van zijn partner tonen wijzen hier niet noodzakelijk op. Ook de voorgelegde getuigenverklaringen tonen dit niet of onvoldoende aan. Deze hebben ook een sterk gesolliciteerd karakter en zijn allemaal opgesteld ofwel door de partner zelf ofwel door de ruime vrienden- of kennissenkring van verzoeker. Een meer objectief bewijs ter zake ligt niet voor.

Nu verzoeker niet of onvoldoende aantoont dat de echte vader van de kinderen niet mee voor hen zorgt en hen mee opvoedt en evenmin dat de banden tussen hem en deze kinderen zodanig sterk zijn dat deze kunnen worden gelijkgesteld met een ouder-kindrelatie, kan hij ook niet overtuigen dat verweerders beoordeling dat de impact van de verwijdering van het grondgebied van verzoeker op de kinderen beperkt blijft, kennelijk onredelijk is. Verzoekers blote beweringen dat de impact van zijn afwezigheid op de kinderen “*erg*” kan zijn en hun ontwikkeling langdurig kan schaden, worden op geen enkele wijze concreet onderbouwd met voldoende objectieve gegevens. Nu verzoeker niet of onvoldoende aannemelijk maakt dat hij voor de kinderen werkelijk een ‘vaderfiguur’ is, blijkt ook niet dat zijn verwijzing naar enkele studies inzake de impact van de afwezigheid van een ouder op de ontwikkeling van een kind dienstig is.

Ook meer algemeen weerlegt verzoeker verder de motivering niet dat niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België redelijkerwijze mogelijk is en dat er concrete hinderpalen zouden zijn die verhinderen dat dit gezinsleven op normale en effectieve wijze wordt verdergezet in zijn land van herkomst. Op basis van de stukken van het administratief dossier kan ook worden aangenomen dat verzoekers partner is geboren in Togo en zij nog steeds de Togolese nationaliteit heeft. Uit de voorgelegde *“attestation de dot”* blijkt trouwens dat de vader van de partner uit de handen van de ouders van verzoeker de bruidsschat heeft ontvangen, wat impliceert dat beide partners nog een familiaal netwerk hebben in Togo. Verzoeker betoogt weliswaar nog dat de kinderen naar school moeten gaan, maar hiermee weerlegt hij op zich nog niet het motief dat niet blijkt dat het gezinsleven niet evenzeer kan worden verdergezet in Togo. Hij toont alleszins niet aan dat de kinderen van zijn partner niet evenzeer school kunnen lopen in Togo. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat het bestreden bevel de gezins-bandens noodzakelijkerwijze zou verbreken.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de vereiste uitzonderlijke omstandigheden om in zijn situatie een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen vaststellen voorhanden zijn en evenmin dat inzake het hoger belang van de betrokken kinderen geen evenwichtige en redelijke beoordeling werd doorgevoerd die voldoende rekening houdt met hun belangen.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond.

Verzoeker wijst nog op een privéleven in België, nu hij sinds februari 2021 in dit land verblijft, zijn asielpprocedure lang heeft geduurd en hij intussen perfect zou zijn geïntegreerd en het centrum van zijn belangen in dit land heeft gevestigd. In dit verband moet echter wordt vastgesteld dat verzoeker geenszins concreet aantoonde dat hij duurzame sociale, economische of culturele banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Deze vaststelling volstaat reeds. Ten overvloede, zelfs mocht alsnog een privéleven worden aangenomen, kan in geen geval blijken dat hierop disproportioneel zou worden ingegrepen. Verzoeker kende zo hooguit een precair verblijf en was nooit gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden (cf. EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*).

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Aangezien artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het EU-Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het EU-Handvest niet worden aangenomen.

Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 22bis van de Grondwet, volstaat in dit verband ook de voormelde bespreking inzake het hoger belang van het kind om vast te stellen dat evenmin een schending van dit artikel aan de orde is.

3.2.4. Verzoeker betwist vervolgens het vastgestelde risico op onderduiken dat ten grondslag ligt aan de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen in toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat verweerder heeft nagelaten om in dit verband rekening te houden met alle elementen van het dossier, meer bepaald met zijn gezins- en privéleven en de bijzondere plaats die hij inneemt in het leven van de kinderen van zijn partner.

De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het risico op onderduiken wordt in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als volgt: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in §2 zal onderduiken;”*.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat *“[h]et in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken [...] actueel en reëel [moet] zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*. Vervolgens worden verschillende criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken opgesomd. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggrijpings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl. St. Kamer 2016/2017, nr. 54-2548/001, p. 18*).

Verweerder heeft, wat verzoeker betreft, het risico op onderduiken vastgesteld aan de hand van de door de wetgever vooropgestelde objectieve criteria in artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt een risico op onderduiken vastgesteld op basis van de in punten 3° en 4° van voormelde wetsbepaling opgenomen criteria dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden en hij duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregel wil houden. Verweerder motiveert dat verzoeker tijdens het begeleidingstraject met de ICAM-coach duidelijk aangaf dat hij niet wilde terugkeren naar het land van herkomst en hij niet wenste mee te werken aan de vrijwillige terugkeer, alsook dat hij zich niet langer aanbood voor het opvolggesprek en hiervoor ook geen geldige reden opgaf. Verder wordt erop gewezen dat verzoeker geen gevolg gaf aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 2 september 2024 en het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing.

Verweerder heeft dus zowel het gehanteerde objectieve criterium vermeld als geduid waarom in het specifieke geval van verzoeker op basis van dit criterium een risico op onderduiken kan worden vastgesteld dat rechtvaardigt dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend.

Verzoeker betwist op zich niet dat de gehanteerde criteria die volgens de wetgever richtinggevend kunnen zijn om het risico op onderduiken te bepalen in zijn situatie toepassing vinden en toont niet aan dat bij de toepassing van deze criteria werd uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens. Hij betwist noch weerlegt de voormelde motieven. Hij wijst enkel op zijn gezins- en privéleven en de bijzondere plaats die hij zou innemen in het leven van de kinderen van zijn partner. Deze door verzoeker aangehaalde elementen doen evenwel geen afbreuk aan de voormelde motieven, die het vastgestelde risico op onderduiken wel degelijk in alle redelijkheid en op voldoende wijze kunnen onderbouwen.

Met zijn uiteenzetting weerlegt verzoeker het vastgestelde risico op onderduiken niet. Hij toont niet aan dat de beoordeling ter zake onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of verweerder hierbij heeft gehandeld met miskenning van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

3.2.5. Verzoeker voert nog aan dat zijn verwijdering naar zijn land van herkomst Togo in strijd is met artikel 3 van het EVRM en in dit verband alleszins onterecht geen onderzoek is gevoerd naar de veiligheidssituatie in dat land die *“nog erg en spannend”* is. Hiervoor verwijst hij naar het reisadvies voor Togo van de FOD Buitenlandse Zaken, waarin sprake is van een noodtoestand en een terroristisch risico voor verschillende regio's.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel deze verdragsbepaling de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359).

In het bestreden bevel stelt verweerder, inzake de door verzoeker tijdens het horen aangehaalde problemen die hij zou hebben gekend in zijn land van herkomst waardoor hij bij terugkeer dreigt te worden vermoord, vast dat deze ingeroepen problemen reeds werden beoordeeld in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming en verzoeker niet werd erkend als vluchteling en hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Hij stelt dat het aldus redelijk is om aan te nemen dat een terugkeer naar Togo niet in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Hij wijst er ook op dat niet blijkt dat sinds de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad in volle rechtsmacht de veiligheidstoestand in verzoekers land van herkomst in die mate zou zijn gewijzigd dat een verwijdering alsnog een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zou inhouden voor verzoeker. Ten slotte stelt verweerder vast dat verzoeker niet aangeeft medische problemen te kennen.

Aldus blijkt wel degelijk een concreet onderzoek of verzoekers verwijdering naar zijn land van herkomst Togo in strijd is met artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met verzoekers verklaringen en de veiligheidssituatie in Togo.

Verzoeker verwijst thans naar het reisadvies voor Togo van de FOD Buitenlandse Zaken, waarin sprake is van een noodtoestand en een terroristisch risico voor verschillende regio's. Verzoeker toont echter nergens concreet aan dat hij persoonlijk afkomstig is uit een regio waar de noodtoestand van kracht zou zijn of waar er een terroristisch risico is en evenmin dat hij zich dan niet zou kunnen vestigen in een andere regio in zijn land van herkomst. De Raad moet ook opmerken dat dergelijke reisadviezen zijn bedoeld voor Belgen die een reis ondernemen naar het betrokken land, en niet zozeer voor personen die zelf afkomstig zijn uit het betreffende land en er een familiaal netwerk hebben. Met dit reisadvies brengt verzoeker geenszins een begin van bewijs aan dat hij bij terugkeer naar Togo alsnog een ernstig en reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Evenmin brengt hij concrete argumenten naar voor die maken dat de voormelde beoordeling van het bestuur niet zou kunnen standhouden of onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt aldus niet.

In het verlengde hiervan blijkt evenmin een schending van artikel 4 van het EU-Handvest, dat inhoudelijk overeenkomt met artikel 3 van het EVRM.

3.2.6. Specifiek wat de beslissing tot terugleiding betreft, herhaalt verzoeker nog dat geen voldoende onderzoek is gebeurd naar artikel 3 van het EVRM en dat bij de beoordeling van het risico op onderduiken geen rekening is gehouden met zijn familiale context. Hij betoogt verder dat in dit verband niet is gemotiveerd over zijn privé- en gezinsleven.

Wat betreft de kritiek inzake de beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM en het risico op onderduiken, volstaat het te verwijzen naar de voorgaande beoordeling hieromtrent. Verder wordt vastgesteld dat, nu verweerder in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten zelf reeds concreet motiveerde inzake artikel 8 van het EVRM, althans voor zover een beschermenswaardig privé- of gezinsleven moet worden aangenomen, niet kan worden ingezien dat hierover nog concreet moest worden gemotiveerd in de beslissing tot terugleiding. Verzoeker toont alvast niet aan dat de beoordeling in het bevel zelf niet kon volstaan, en dat in het kader van de beslissing tot terugleiding naar de grens een andere of bijkomende beoordeling noodzakelijk was. Aldus blijkt ook niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij deze kritiek.

3.2.7. Nu uit het bestreden bevel en uit wat voorafgaat duidelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name de gezondheidstoestand, het gezins- of familieleven en het hoger belang van het kind, kan evenmin een schending van dit wetsartikel worden aangenomen.

3.2.8. Uit voorgaande bespreking volgt nog dat verzoeker er niet in is geslaagd om een manifeste beoordelingsfout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen, nu niet blijkt dat het bestreden bevel op enig punt uitgaat van onjuiste feitelijke gegevens of een onzorgvuldige feitenvinding of steunt op motieven die kennelijk onredelijk zijn.

3.2.9. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van artikel 47 van het EU-handvest, maar laat na enige toelichting te geven over hoe dit artikel zou zijn geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

3.2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftientig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------